

20 LAT DO SETKI

Profesorowie Janusz Śledziński i Zdzisław Adamczewski – znani każdemu polskiemu geodecie – obchodzą uroczyste 80-lecie swych urodzin na macierzystym Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej.

To postaci wyjątkowe zarówno z uwagi na dokonania, wachlarz zainteresowań, jak i niespożytą energię. Janusz Śledziński, zwany przez studentów „Śledziem”, a przez współpracowników „Papą Smerfem”, jest pracoholikiem, poliglotą, niekonwencjonalnym wykładawcą, konferencyjnym obieżyświatem, pełnym wigoru i rzadkiej w dzisiejszych czasach pedanterii. Nie wszyscy wiedzą,

że jest doskonałym pianistą. Zdzisław Adamczewski – uczeń prof. Hausbrandta, prekursor informatycznych rozwiązań w geodezji, dobrze radzący sobie zarówno na sali wykładowej, jak i za ministerialnym biurkiem. Jego przekonania są wyraziste i stałe, czego potwierdzeniem mogą być kontrowersyjne, ale zawsze na czasie Geofelietony publikowane w „Przełężdzie Geodezyjnym”. W młodości przez

9 lat grał w zespole rozrywkowym Vega na akordeonie i perkusji.

Okragły jubileusz obu profesorów przyciągnął 18 listopada do Sali Senatu Politechniki Warszawskiej ponad setkę gości – przedstawicieli nauki, biznesu i administracji geodezyjnej. Prorektor PW prof. Roman Gawroński powiedział, że osiągnięcia dydaktyczne, naukowe i organizacyjne jubilatów są trudne do przecenienia, a ich dorobek naukowy liczony w setkach publikacji wzmocnił pozycję wydziału i uczelni. – Panów osiągnięcia budzą powszech-

JANUSZ ŚLEDZIŃSKI

Urodził się 29 lipca 1931 r. w Bobowej (powiat gorlicki). Do wojny mieszkał w Ostrołęce, gdzie matka była nauczycielką, a ojciec urzędnikiem w sądzie grodzkim. Studia na Wydziale Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej ukończył w roku 1955. Pracę na tej uczelni, w ówczesnej Katedrze Geodezji Wyższej, rozpoczął 1 października 1954 r. i przeszedł przez wszystkie szczeble kariery akademickiej – od młodszego asystenta do profesora. Tytuł profesora otrzymał w 1983 roku. Od 1986 roku aż do przejścia na emeryturę w 2001 roku kierował Instytutem Geodezji Wyższej i Astronomii Geodezyjnej PW. Obecnie jest emerytowanym pracownikiem Politechniki, nadal zaangażowanym w dydaktykę; wykłady z geodezji satelitarnej są jego pasją. Od 2005 do 2011 roku pracował w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Chełmie, natomiast od 2003 roku wykłada w Wyższej Szkole Gospodarki Krajowej w Kutnie. Początkowo jego badania naukowe skupiały się na problematyce geodezji wyższej

i grawimetrii geodezyjnej, rozprawa doktorska dotyczyła problemu przenoszenia współrzędnych geodezyjnych na duże odległości. W latach 1958-59 brał udział w pierwszej polskiej wyprawie na Antarktydę, jest współautorem bezpośredniego nawiązania grawimetrycznego Warszawa – Stacja im. A.B. Dobrowolskiego. W końcu lat 60. zainteresowania prof. Śledzińskiego zwróciły się w stronę nowej dyscypliny – geodezji satelitarnej. Pierwszą próbą kompleksowego ujęcia zastosowań pomiarów sztucznych satelitów Ziemi do celów geodezyjnych i geodynamicznych, zawierającą również wyniki własnych analiz jubilata, było opracowanie „Geodezja satelitarna” wydane w roku 1977, będące także jego rozprawą habilitacyjną.

W latach 70. profesor kierował zakładaniem krajowej sieci dopplerowskiej w Polsce. W latach 1976-79 pracował w Afganistanie jako szef ekspertów ONZ ds. geodezji. Po powrocie do kraju wykorzystywał swoje doświadczenia w działalności zwią-

zanej z eksportem geodezji, m.in. kierował zespołem zakładającym sieci dopplerowskie w Etiopii i Korei, szkolił personel i prowadził wykłady w Libii, Algierii, Wybrzeżu Kości Słoniowej. W 1990 r. instytut, którym kierował, kupił pierwszą w Polsce parę odbiorników GPS, które w ciągu kilku następnych lat posłużyły do wykonania ok. 70 projektów. W roku 1990 prof. Śledziński zainicjował instytutowe wydawnictwo „Reports on Geodesy”, był też jego redaktorem naczelnym. Był także współinicjatorem projektów Extended SAGED i CERGOP.

W okresie 1994-2006 był wiceprzewodniczącym Komitetu Geodezji PAN. W latach 1994-2008 był przewodniczącym i koordynatorem Sekcji C „Geodezja” grupy roboczej Nauka i Technologia Inicjatywy Środkowoeuropejskiej (CEI), czyli szefem geodezyjnych i geodynamicznych programów wszystkich 17 krajów członkowskich CEI. Jest członkiem licznych krajowych i zagranicznych organizacji naukowych, w tym: British Royal Institute of Navigation, Ame-

rican Institute of Navigation, American Geophysical Union, European Geophysical Society, honorowym członkiem Słoweńskiego Towarzystwa Geofizycznego i Geodezyjnego. Reprezentuje nasz kraj w organizacji Civil GPS Service Interface Committee. Z ramienia GUGiK jest przedstawicielem Polski w Międzynarodowym Komitecie Sterującym EUPOS, a jego starania w dużej mierze przyczyniły się do powstania w Polsce sieci ASG-EUPOS. W swoim dorobku ma ok. 600 artykułów naukowych i raportów. Jest promotorem 5 rozpraw doktorskich. Został odznaczony Krzyżem Oficerskim i Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym Krzyżem Zasługi.

ny podziw i uznanie – podkreślił prorektor. Dziekan Wydziału Geodezji i Kartografii prof. Witold Prószyński stwierdził ponadto, że obaj jubilaci wnieśli wielki wkład w rozwój geodezyjnej myśli naukowej i doskonalenie technologii pomiaro-

wych i budowanie prestiżu geodezji. Listy gratulacyjne wystosowała Jolanta Orlińska, główny geodeta kraju, podkreślając w nich zasługi obu profesorów dla rozwoju polskiej geodezji i nauki. Dokonania naukowe i życiorysy jubilatów przed-

stawili prof. Marcin Barlik i prof. Edward Nowak.

Profesor Janusz Śledziński, zwracając się do zebranych, powiedział, że jest dumny z tego, że przez 60 lat był pracownikiem Politechniki. Dodał przy tym, że w tym czasie geodezja przeżyła wielką rewolucję technologiczną. Swoją niezwykłą aktywność skomentował słowami: nie umiem żyć bez pracy i bez dydaktyki.

Profesor Zdzisław Adamczewski powiedział z kolei: jestem wdzięczny wszystkim, którzy pomogli mojemu życiowemu szczęściu. Kocham geodezję i boleję, gdy się ją poniewiera.

Tekst i zdjęcia JERZY PRZYWARA

ZDZISŁAW ADAMCZEWSKI

Specjalizuje się w informatyce geodezyjnej, rachunku wyrównawczym i szacowaniu nieruchomości. Jest geodetą uprawnionym i rzeczoznawcą majątkowym. Urodził się 29 listopada 1931 r. w Swędowie (powiat zgierski). Ukończył Państwowe Liceum Miernicze w Łodzi oraz geodezję na Politechnice Warszawskiej (w 1956 r.). Na III roku studiów został zatrudniony jako pomocnik asystenta i pozostał wierny tej uczelni do chwili przejścia na emeryturę. W 1964 roku obronił tam pracę doktorską, a w 1971 habilitacyjną. Jako stypendysta rządu holenderskiego odbył w 1965 r. półroczny staż naukowy na Uniwersytecie Technicznym w Delft.

Był dziekanem Wydziału Geodezji i Kartografii PW w latach 1971-73, a następnie – do 1980 r. – prorektorem Politechniki. W 1970 r. był autorem projektu osnowy geodezyjnej dla Szczecina integrującego 7 różnych sieci poligonowych, dwa lata później opracował algorytm do śledzenia przemieszczeń

sieci realizacyjnej na terenie budowy huty Katowice. Kierował i był współtwórcą założeń projektu Systemu Informacji Przestrzennej „Terren” (1973-74) oraz współtwórcą projektu sieci geodezyjnej dla Afryki (1977 r.). W 1979 r. uzyskał tytuł profesora nauk technicznych. W latach 1980-87 był podsekretarzem stanu w Ministerstwie Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz prezesem Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii. Równolegle kontynuował pracę naukową i dydaktyczną. Obecnie jest emerytowanym profesorem PW oraz wykładowcą Wyższej Szkoły Gospodarki Krajowej w Kutnie. Do 2007 r. był konsultantem Instytutu Organizacji i Zarządzania w Przemśle ORGANASZ, a w latach 2001-03 – doradcą głównego geodety kraju.

W latach 1974-80 był wiceprzewodniczącym Stowarzyszenia Geodetów Polskich, a w kadencji 1980-83 r. – przewodniczącym (prezesem) tej organizacji.

W 2007 r. został Członkiem Honorowym SGP. Wiele lat zasiadał w Radzie Głównej NOT. Znane jest jego zacięcie pisarskie. Od 31 lat jest redaktorem „Przeglądu Geodezyjnego”, a od 1992 r. publikuje tam felietony. W 1962 r. był laureatem konkursu „Polityki” na pamiątki inżynierów. Od 38 lat pełni funkcję przewodniczącego Centralnego Sądu Konkursowego Turnieju Młodych Mistrzów Techniki. Jest członkiem założycielem Towarzystwa Naukowego Nieruchomości, a przez cztery kadencje przewodniczył jego Radzie Programowej. Przez kilka kadencji zasiadał w Komitecie Geodezji PAN. Wypromował 13 doktorów, z których ós jest już profesorami.

Profesor Adamczewski jest autorem ponad 300 publikacji naukowych, naukowo-technicznych i popularyzatorskich oraz współautorem dwóch patentów. W 1990 r. sformułował prawo rotacji sejsmicznej pozwalające na przewidywanie trzęsień ziemi. Opracował technologię ustalania tzw. dni sejsmicz-

nych. Autor polskiej szkoły nieliniowego rachunku wyrównawczego. Jego publikacje w ostatnim okresie obejmują pozycje z zakresu rachunku wyrównawczego i modelowania matematycznego. W 2001 r. wydał „Nieliniowe i nieklasyczne algorytmy w geodezji”, a w 2004 r. „Rachunek wyrównawczy w 15 wykładach”.

Przewodniczył zespołom autorskim i był współautorem geodezyjnych instrukcji technicznych K-I i G-7 oraz wytycznych technicznych. Otrzymał wiele odznaczeń państwowych, w tym: Krzyż Komandorski i Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi.

Oprac. BS